

SÍK SÁNDOR: MEGYERI HITVALLÁS

Őrt áll a Hold a Nagykevély felett.
Ezer sátorban nyolcezer fiú
Munkás nap után izmos álmot alszik.
Kismagyarország nagyot álmodik.

A völgyben itt-ott pislogó tüzek
Föl-fölvetik még fáradt szemüket,
És hunyorgatnak: Mire jó?

Állok a dombon s birkózom magammal:
Szorongatom a „Mire jó?”-kígyó,
Az ezeréves őskígyó nyakát.
És a kígyó sziszeg, sziszeg:

Mit állsz itt,
Te nagy bolond, gyereknél gyerekebb?
Mire jó ez a cifra katonásdi?
Poéta-álom, gyönyörű hazugság?
A görgeteg elébe fekszel-é?
Őserdők lángját kézzel olthatod?
Foltos hullába támaszthatsz-e lelket?

Nézd, délfelé pokolveres az ég.
Tudod, mi az? A pesti éjszaka!
Mozik reklámja, kávéházi csillár,
Szeméremoltó színpadok tüze,
Vadember-tánc őrjöngő forgatagja,
Csupasz testeknek festett fénye-szennye,
Lihegő, lázas, cigarettafüstös,
Villanysugaras, izzó rothadás.
Nem látod-e, hogy tántorog belé
A céda fénybe minden, ami ép?
A nemzet húsa, édes veleje,
Haza és jövő és emberiség!

Halál, halál! – Ezek itt alszanak!
Meddig virrasztol ifjú álmukon?
Hisz véreik, az édes véreik
(Tegnap még ifjú-épek, mint ma ők!)
Ott ránganak a Sátán ütemén!
Odakerülnek ők is! Ha ma nem
Holnap talán, vagy esztendő-ilyenkor:
Mind ott kering a hullatánc-füzérben,
És onnan nevet téged és Megyert,
S az ezer-sátor gyerek-mítoszát!
Bolond! Bolond! Poéta! Mire jó?

Másfelé nézel? Keletre, nyugatra?
Alföld! Dunántúl! Alszik. Minden alszik!
És álmaik, merész nagy álmaik
Meddig repesnek? Egyiké: a szomszéd
Kövér telkéig, falu végéig;
A másiké: hogy eztán tíz garast
Kaparhasson kilenc helyett;
A harmadik: hogy egy collal magasabb
Székbe ülhessen, mint a többiek.
Álom, álom! Ki hallja itt
A Kárpátok sikongató szelét?
Kinek fáj itt, ami téged gyötör?
Ki sejti itt Megyernek álmait?

Alföld? Dunántúl? Alszik. Vagy halott?
S az Isten föltámaszt-e oly halottat,
Aki jól érzi a sírban magát?
Megyer? Ezeknek? Bolond! Mire jó?

Te még tovább tekintel? Nyugaton,
Északon, Délen hordozod szemed?
Az Emberiségnek ültetsz új palántát?
Főnixet vársz, újjá-kelő világot?
Hát nem látod az üstököst az égen,
Száz üstököst, vérfarkas hírnököt?

Nem érzed-e, hogy az emberiség
Mély szívében valami meghasadt?
Ember volt mindig ember farkasa,
De a farkas is falkában vonít;
Most, most a farkas farkast fojtogat,
Testvér testvérnek marcangolja torkát,
Jóllakott éhest, éhes jóllakottat.
Mert ütni fáj, mindenki érzi már.
Fáj az ütöttnek, jobban az ütőnek,
És mégis: őrült, gazdátlan kezek
Céltalanul az izzó levegőben
Csak kaszabolnak, zúznak, irtanak.
S míg meggyalázva könyvet és keresztet,
Az őrjöngő emberkirály
Ízekre tépi teste templomát:
Köröskörül a vérsötét egen
Toronyodnak vigyorgó ördögárnyak:
Vörös rém, sárga rém, fekete rém.
Halál, halál!
Emberhalál és istenalkonyat!
Kettérepedt a korhadt földgolyó!
Azt véled-e, hogy egypár brit suhanccal,
Egy félmaréknyi germán álmodóval,
Egy sátoralja vállas kismagyarral
A hulló gömböt összetarthatod?
A szálló Lelket visszakeltheted?
Eredj, bolondos, magad-hitető!
Hadd rúgja szét a szürkelábú hajnal
A tábortűz haldokló hamvait,
Eredj aludni, mint a csillagok,
Aludni, mint az Isten. Nincs miért?

S állván a zászlótartó domb fején,
Ezer sátor fehér hullámain,

Szeges sarkam a vén homokba vágom,
Hogy a Vezérdomb fölsajog belé,
És ajakammal nyolcezer fiú
Énekel égre vallomást:
Hiszek!
Hiszek!
A tűzben, amely odalent parázslik,
És holnap este újra föllobog,
És minden este újra föllobog,
És föllobog délen és északon,
Egy tűz, száz tűz, ezer tűz,
És föltüzel – piros zsoltár – az égre,
És sápadt arcot rózsaszínre fest,
És a szemekbe ősi lángot villant.
A tűzoszlopban, amely gyújtatott,
Olajmécs volt a katakomba éjén,
És tábortűz a lappangó kurucnak.
Hiszek a Tűzben, amely eljövendő,
Amely a szívek katlanát feszíti,
És el nem alszik pernye-szenny alatt.

Hiszek a szélben, fürge cimboránkban,
Amely a szemből álmodást söpör,
És bacillust a rothadt utcalégből,
Lobogót lebbent, lábat táncra szökkent,
Nótát fakaszt és vitorlát dagaszt,
S tábortüzeink dacos dallamát
A Lomnic és a Hargita tövében
Fülébe súgja testvértáborok
Húnyó tüzét kavaró ikreinknek.

Hiszek a földben, ifjú szép anyánkban,
Hogy édesünk, nem morcos mostohánk,
És ezer jóval boldog méhe áldott.
Tudom, hogy már vajúdik és remeg:
Már ideszült körém a semmiből
Ezer sátort és nyolcezer fiút.
Hiszem, hogy egyszer olyan dalra gyújt,
Hogy meghallják a renegát kövek,
Szétomlanak a gyilkos Bábelek,
A hullamérges város-pörsenések
Szűz bőre hamván fehérre simulnak,
És mézes melle újszülött tején
Új dallal emtet új embernemet.
Hiszek!
A kevesek egymásba tett kezében,

A testvérszóban, a bajtársmarokban,
Az érben, mely patak lesz és folyó,
S halott tengerbe életet zuhant.
A Szépségben, hogy szebb és édesebb
A rútnál, és szürkét széppé tehet.
A tiszta vízben, hogy sodorni tud,
És ragadóbb a szennyvíz-áradásnál.
A vízözönben, szeretetözönben,
Jóság-galambban, Lélek-Ararátban.

Mert hiszek az Igében,
Mely elhangzott a teremtés felett,
És testté lett az idők telijében.
A Kovászban:
Hogy emberségünk lomha derce-lisztjét
Mégiscsak egyszer élővé keleszti.
A Hegyi Beszéd próféta-szavát
Falánk idők fertelmes bálna-gyomra
Hiába nyelte el, lesz még egy harmadik nap,
Mikor a mélyből felsüvölt a szó,
És nem lesz, aki meg ne hallaná.
A Mustármagban, mely kiszóratott,
És szívében hordozza a jövőt,
Mert újrazsendül minden ezerévben,
És odatartja fészkes lombozatját
Viharzilálta embermadaraknak,
S testvérörömben elfér ágain
Fehér madár és fekete madár
És sárga és piros és minden.

A Lélekben hiszek,
Amely megzúdul ott, ahol akar.
Hiszem, hogy zúdul, akar és teremt,
Zúdul s teremt miáltalunk.
A Lélekben, amely az élet,
Amely tojáshéjat repeszt,
Búzaszemet bukkant a hant alól,
És sziklából Krisztust kelet.
A Lélekben, amely bennünk dörömböl,
És az idők méhében harsadoz,
És énekel az ajkamon: Hiszek!
Hiszek.

És hogyha nem: hát akkor is!
Ha mindhiába: akkor is!
Ha minden álom: akkor is!

Ha minden meghal: akkor is!
A szép akkor is szép marad,
A tiszta tiszta, rút a rút.
Az Igazság igazság akkor is,
Ha meg nem látja senki szem.
A Szeretet mosolyog és szeret,
És a kereszten is király.
A tett különb a tunyaságnál,
És hol a tépett lobogónál
Tiszteletesebb szemfedő?

Mert akit egyszer meglehelt a Lélek,
Annak mindegy-lom élet vagy halál:
Az él és áll és énekel és alkot,
Megyeren és Magyarországon,
Hét világrészen és a másvilágon,
Az Isten őtet úgy segélje. Amen.

Megyeri cserkésztábor, 1926. július